

těmito předpisy není nijaké souvislosti, a proto trvá na tom, že svého zástavního práva nabyl daleko dříve, nežli v posledních 60 dnech před vyhlášením konkursu. Předpisu § 2, II. konk. řádu správně bylo rekursním soudem užito, byť i naň § 12. konk. řádu neodkazoval, poněvadž tento předpis obsahuje velcí ustanovení, jak dlužno v tomto případě počítati 60denní lhůtu. To rekursní soud správně učinil, ale z toho vyplývá bezdůvodnost stížnosti, které proto musel býti úspěch odepřen.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 1. dubna 1924 č. j. R I 263/24. Dr. Stehlíček.

Po právoplatnosti odevzdací listiny nemůže pozůstalostní soudce rozhodnouti, že odkaz legatáře, který, jak později se objevilo, zemřel před zůstavitelkyní, připadá dědici jako další dědický podíl.

Okresní soud v Č. rozhodl po právoplatnosti odevzdací listiny, že odkaz synovci zůstavitelky připadá dědici, poněvadž odkazovník zemřel podle usnesení o prohlášení za mrtva před zůstavitelkyní. Kr. s. v Č. L. toto usnesení potvrdil proto, že odkazovník po své smrti nemohl nabýti žádného práva. Nejvyšší soud však obě usnesení zrušil z těchto důvodů:

Mimořádnému dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnosti, pokud vytyká, že prvý soudce přes to, že pozůstalostní řízení po A. D. odevzdací listinou bylo právoplatně ukončeno, nařídil usnesením dodatečné pozůstalostní jednání a rozhodl usnesením, že odkaz A. S., který zemřel před zůstavitelkyní A. D., připadá dědici R. H. jako další dědický podíl.

Toto usnesení prvního soudce, jakož i potvrzující usnesení rekursního soudu, odporuje zřejmě ustanovením patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. o projednání pozůstalosti a jeho skončení, neboť usnesení kr. s. v J., jímž odkazovník A. S. byl prohlášen za mrtva, nebylo zákonným důvodem pro obnovení pozůstalostního řízení. Nižší soudy přehlížejí, že se tímto usnesením neobjevilo žádné nové, dosud neznámé pozůstalostní jmění ve smyslu § 179. uvedeného patentu a že podle § 180. tohoto patentu nové projednání pozůstalosti není přípustným ani v případě, když dodatečně byla nalezena poslední vůle zůstavitelova.

Že usnesení nižších soudů odporují zřejmě také předpisu § 9 uvedeného patentu, dlužno dovozovati z následujících okolností:

Podle protokolu o projednání pozůstalosti prohlásili pozůstalostní účastníci, že chtějí, by odkaz 2000 Kč byl přiřknut každým případem nezvěstnému odkazovníku A. S. Tento protokol byl usnesením pozůstalostního a opatrovnického soudu ohledně A. S. schválen. Týmž soudem bylo usnesením schváleno složení částky 1988 Kč 94 h pro A. S. a za souhlasu pozůstalostního a opatrovnického soudu převzal opatrovník za mrtvého prohlášeného A. S., který při projednání pozůstalosti byl pokládán za nezvěstného, za tohoto vkladní list spořitelny znějící na uvedenou částku 1988 Kč 94 h, zbytek to odkazu v původní výši 2000 Kč.

Pozůstalost A. S. a jeho opatrovník nabyly tedy uvedeným postupem pozůstalostního a opatrovnického soudu oprávnění ve smyslu § 9 patentu o mimosporném řízení a proto byla změna odevzdací listiny, podle které pozůstalost A. D. byla odevzdána R. H.—ovi na základě testamentu ze dne 2. května 1915, jakož i změna uvedených usnesení v ten smysl, že sporný odkaz připadá R. H. jako dědici, zřejmě protizákonnou.

Za tohoto stavu věci nezbyvá, než ponechat pořadu práva rozhodnutí o rozporu mezi dědicem R. H. a pozůstalostí odkazovníka A. S.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 20. října 1925 č. j. R I 674/25-2. Dr. Boh. Voneš.

§ 1 zák. ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. z. nepředpokládá úmysl zmařiti konkrétní exekuční akt. Věřitel požívá ochrany též podobu mezi skončením jednoho a zahájením jiného druhu exekuce. Stačí, vzešla-li z činu dlužníkovy taková přeměna jeho jmění; která působí věřiteli obtíže, třebaže celkový stav jmění se nestal pro věřitele nepříznivějším.

Nejvyšší soud zavrhl zmateční stížnost obžalovaného J. J. do rozsudku krajského soudu v Z. pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. z. Z d ů v o d ů:

Stížnost namítá:

1. že skutková podstata §u 1 zákona o maření exekuce předpokládá úmysl zmařiti konkrétní akt exekuční a že takového v době postupu pohledávek zde nebylo;
2. že zbavení se majetkového předmětu není totožné s jeho zcizením za úplatu, má-li věřitel možnost, aby docílil uspokojení